

gået af fanger. Det foreslås at ændre og forenkle denne bestemmelse på visse punkter:

1) Stk. 1 indeholder regler om obligatorisk forhøjelse af straffen for de pågældende lovovertrædelser til det dobbelte. Dette er uforeneligt med de principper for straffastsættelse, som straffeloven i øvrigt bygger på, og kan føre til urimelige resultater. Det foreslås at ændre bestemmelsen således, at strafforhøjelsen bliver fakultativ, det vil sige beroende på domstolenes bedømmelse af den pågældende sags konkrete omstændigheder. Derimod foreslås ingen begrænsning af rammen for strafforhøjelse („til det dobbelte“).

2) Det foreslås at ophæve reglerne i stk. 1, 2. og 3. pkt., samt stk. 3 og 4; disse regler må anses for overflødige ved siden af andre bestemmelser i straffeloven.

3) Den foreslåede ændring i stk. 5 er en følge af forslaget under nr. 12 om ændring af § 47.

Til nr. 30 (§ 90, stk. 2).

Den foreslåede ophævelse af § 90, stk. 2, 2. pkt., har sammenhæng med de foreslåede ændringer af § 33 og § 44, stk. 1 (forslagets nr. 2 og 10).

Til nr. 31-32 (§ 93).

Disse redaktionelle ændringer er en følge af forslaget under nr. 10 til ændret affattelse af § 44, stk. 1 (længstetiden for hæfte).

Til nr. 33 (§ 95).

Ændringen er en følge af forslaget under nr. 23 om ophævelse af § 75.

Til nr. 34 (§ 118b).

I overensstemmelse med straffelovrådets betænkning om konfiskation (s. 19) foreslås det at ophæve den særlige konfiskationsregel i § 118b.

Om begrundelsen herfor henvises til betænkningen s. 36-38.

Til nr. 35-37 (§§ 153, 159 og 161).

Disse ændringsforslag bygger på udvalgsbetænkningen om vidner (nr. 316/1962) og har således sammenhæng med det nylig fremsatte forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje (vidner m. m.), hvorved reglerne om vidneed m. v. foreslås ophævet.

Der henvises til udvalgsbetænkningen, s. 94-95.

Til nr. 38, 40, 54 og 58.

Ændringerne er alene en følge af den under nr. 10 foreslåede ændring af § 44, stk. 1 (længstetiden for hæfte).

Til nr. 39 (§ 181, stk. 2).

Den gældende regel i § 181, stk. 2, fastsætter straf for „den, som for at besvige brandforsikringen, for at krænke panthaveres rettigheder eller i lignende retsstridig hensigt forvolder ildebrand på egen ejendom eller på anden mands ejendom med hans samtykke“.

Denne bestemmelse har i praksis givet anledning til tvivl med hensyn til de subjektive strafbarhedsbetingelser. Udtrykkene „for at“ og „hensigt“ taler for en fortolkning, hvorefter strafansvar er betinget af, at gerningsmanden ved ildspåsettelsen har *tilstræbt* den i bestemmelsen omhandlede retskrænkelse. Det synes dog at være den overvejende opfattelse, at strafansvar alene forudsætter sædvanligt forsæt og således kan pålægges også i tilfælde, hvor gerningsmanden vel ikke har tilstræbt retskrænkelsen, men dog har vidst eller indset som overvejende sandsynligt, at denne ville blive følgen af hans handling. Det foreslås at præcisere reglen i overensstemmelse med denne sidstnævnte opfattelse.

Til nr. 41 (§ 197).

§ 197 indeholder en ret kompliceret og vidtgående regel om straf for betleri. Bestemmelsen har i væsentlig grad mistet sin praktiske betydning. I de senere år er der kun afsagt 5-10 domme årligt for betleri. Under hensyn til de sociale problemer, som typisk er baggrunden for betleri, taler principielle synspunkter med nogen vægt for at afkriminalisere dette forhold. Hensynet til den offentlige orden synes dog at gøre det betænkeligt helt at ophæve bestemmelsen.

Den foreslåede ændrede affattelse af § 197 er en forenkling af reglen og betyder en vis begrænsning af kriminaliseringen, idet strafansvar som hovedregel gøres betinget af en forudgående advarsel fra politiet. Endvidere åbnes der mulighed for anvendelse af hæftestraf. Endelig foreslås det at give domstolene en noget friere adgang til at lade strafansvaret bortfalde.

Til nr. 41, 42, 53 og 59 (§ 197, § 199, § 229, stk. 4, og § 265).

Efter de her nævnte bestemmelser i straffeloven kan politiet meddele pålæg eller advarsler, hvis tilsidesættelse medfører strafansvar. Der savnes i bestemmelserne en angivelse af gyldighedstiden for disse pålæg og advarsler. Denne foreslås nu fastsat til 5 år, hvilket er i overensstemmelse med princippet i § 81 om dommes gentagelsesvirkning.